

לא היו זעקות. מוכי'גון, שקטים, מאופקים, הלכו ההורים אחרי ארונות יקדיהם

דמעות בדממה

כ בר שני לילות לא ישנתי. אני עייף, ובכל זאת עובד ועובד. כאן ליד המחרטה, אני מרגיש שהגוף שלי עוד חי, וכך אני שוכח קצת את האסון.

מנחם בוטנר (37), יליד חפציבה, עובד במפעל מדי-טקין לתיקון מדי מיס. במחלקה שלו עובדים בדרך-כלל שני חברי-קבוץ. ביום הראשון, יום ההלוויה, הגיע רק מנחם למיפעל. חברו מונה כמארגן הסנדורים, שיוכילו את הארונות לבית-הקברות.

"יוחאי עבר אצלי במיפעל במשך שלוש שנים. עם איתן הנהג למדתי בכיתה-ספר. אנחנו מישפחה אחת גדולה. הכאב הוא עצום, כאילו כל אחד מהנהרגים הוא ממש שלי", אומר מנחם.

בד שחור

פ ום ראשון בבוקר, יומיים וחצי אחרי התאונה. משאית סמיטריילר פגעה בטרנזיט שהוביל את ילדי חפציבה מקייטנה בפלמחים לביתם. שתי נערות, שיבעה נערים והנהג נהרגו. כולם בני חפציבה. חוקרי המיטרה מעריכים כי שתי המכוניות סטו למרכז הכביש, אחרי שגילו כי הם נוסעים זה לקראת זה במרחק מסוכן. ילדי קבוצת מורן, כתה א', והמטי פלח מירב הלכו בבוקר לבריכה. אחר כך חזרו לביתם, שיחקו וציירו. המטי פלח מירב ושתי העוזרות שלה ביקשו להרחיק את האסון מהילדים, לתת להם תחושה שהכל בסדר, שבעצם כלום לא קרה. (המשך בעמוד 38)

זוג חברים עובד בשקט על פני עשרת הארונות עטופי השחורים